

Пише: Радоман Јовић
среда, 05 децембар 2012 11:00

Олако дато обећање од стране премијера Ивице Дачића да ће садашња власт за време свог мандата, уколико не мисли да ће се он мултиплицирати, једном заувек решити вековни неспоразум албанског и српског народа на КиМ, вишеструко ће се обити о главу српском народу не само на КиМ него и Србији као држави у целини. Шта је то најбољи студент генерације смислио и какву то међународну подршку је задобио, само он зна.

На приговоре и оспоравања уласка у нове преговоре на тако високом нивоу са „премијером“ Приштине без претходно договорене, иначе дуго времена најављиване консензуалне платформе, премијер мало осино одговара да влада води спољну политику а да је он премијер те владе. Па, ко вели, шта хоћете сада народе српски, ја сам онај који вам је још пре другог круга председничких избора славodobитно поручио да не знам ко ће бити председник, али знам ко ће бити премијер. Зар се не сећате, народе српски, да сам и пре и после избора јавно се залагао за разгранчење са албанском мањином на КиМ па ако треба и поделу „свете српске земље“ са Албанијом. Није нам још само рекао ко му је то спасоносно решење дојавио у сну или на јави. На Ивичину „поделу“ Брисел реагова „територијалним интегритетом Косова“ а Х. Тачи запрети „Београдским пашалуком“. И, тајац.

Преговори без платформе, или олако обећана брзина Ивице Дачића

Пише: Радоман Јовић
среда, 05 децембар 2012 11:00

Премијер је у праву када каже да спољну политику утврђује и води влада, али он заборавља или игнорише да је влада колективно тело а он само први министар (prime minister). Све док влада не усвоји нову платформу, било чији ангажман, па макар то био и премијеров, када су у питању нови преговори са Приштином, спада у категорију „слободног стрелца“, или што би дунђери рекли „извођача радова без пројекта“.

Ново државно руководство, укључујући и самог премијера (само што он не спада у „ново“) са правом је износило оправдане критике на политику и конкретне активности претходне владе у начину преговарања и изналажењу решења за јужну српску покрајину. Уместо да се покрене широка акција у формулисању нове националне и државне стратегије, почев од консултација са стручном јавношћу, кредибилним научним установама, свим релевантним субјектима друштва, са једне и уз свестрану проверу нашег међународног положаја и процене новог распореда снага у свету, са друге стране, сада се пошло изгледа „пречицом“, са веома неизвесним исходом. Уместо да се пође од фундамента пирамиде у формулисању националне стратегије, пошло се од њеног врха. Чему толика журба и откуда толика самоувереност у способност да се вековни проблем реши „преко ноћи“? Које су то унутрашње (очајна економска ситуација и политичко нејединство) и спољне претпоставке (незавидан међународни положај) да нам гарантују повољан исход? Колика је то „шаргарепа“ (ЕУ је на дугом штапу, како рече С. Лене проширења неће бити до 2020.) коју очекује Србија и колико ће дуго она хранити српски народ?

Озбиљна држава на првом месту поштује свој устав, чува достојанство државе и свог народа и негује самопоштовање. Такву државу ће поштовати и уважавати, не морају је и волети, и друге државе. Понизност није одлика малих, већ „банана“ држава. Није претходна влада званичним актом потврдила тзв. „Боркове“ договоре у Бриселу, већ их је преговарач само парафирао, што не мора ни по каквом међународном праву да обавезује ни најодговорнију владу, па ни актуелну. Илузија је живети у уверењу да ће се њиховом имплементацијом ти договори кориговати у корист српске стране. Давно је

Пише: Радоман Јовић
среда, 05 децембар 2012 11:00

познати правник В. Богишић рекао: “Што се грбо роди време не исправи“. А да ли је нешто „грбо“ у тим договорима, морали бисмо прво питати оне које то највише погађа, а то је српски народ на КиМ.

Уосталом, да ли је држава Србија извела политичку и економску рачуницу шта тим договорима добија а шта и колико губи. Да ли ће неко бити одговоран ако почне са имплементацијом постигнутих договора а Уставни суд каже да су они неуставни у целини или у једном делу? Вероватно да неће као ни до сада, јер институт политичке одговорности већ одавно не станује у Србији. Шта оно би лустрација? Отпочињањем преговора без одлуке Уставног суда врши се својеврстан политички притисак на његово изјашњавање. О кривичној, ако је буде, постараће се „реформисано“ правосуђе. У Србији политика носи привилегије али не и одговорност. Одговорност је за „ситне рибе“, џепароше и ситне криминалце које ћемо иначе, због пребукираности затвора, амнестирати по хитном поступку.

У „широкој лепези“ проблема које ће премијер са својим тимом настојати да реши експресно, нешто нисам приметио да је на преговарачки сто стављен и списак протераних и расељених Срба, запоседнутих српских кућа и имања, уништених гробаља, имовине српских предузећа, културне и верске баштине, огромних природних ресурса, „последица“ НАТО бомбардовања.

Друга страна, она која изгледа зна шта хоће и која има добро плаћене саветнике и моћне заштитнике, нестрпљиво чека да заврши „прву фазу посла“ са Србијом (па макар то било за почертак само „де фацто“ признање, а шта је друго „Интегрисано управљање границом“ - упс! чуће ме Борко - „прелазом“ него управо то) да би, како приштински медији најављују, отворила „другу страницу“, а она ће итекако бити болна и веома скупа за Србију. Страницу која укључује тужбе пред међународним судовима за много шта што им је, како ће презентовати, Србија „дужна и ружна“. Које ли ће онда генерације Срба то да решавају, не дај боже и плаћају, када им Ивица „за свог мандата“ реши како каже једном за свагда “историјски проблем српског и албанског народа“?

И на крају овог „мудровања“ шта може да предложи независни интелектуалац системски неподмићен? Предлагао сам у задњих десетак година доста тога у штампаним и електронским медијима и нудио усмена разјашњења, али ко то чита и кога то може да саветује ислужени државни чиновник. А ја и даље сматрам да независни интелектуалац са интегритетом може најбоље да помогне власти ако је аргументовано и добронамерно критикује, што управо покушавам. У владавини демоса, која то одавно у Србији и није, појединац више од тога и не може. Преговори се морају водити, и то првенствено у корист Срба на КиМ, смирено и без журбе јер нам садашње међународне околности и незавидан положај Србије у свету не иду на руку. Дакле, иако изнуђени и под притиском преговори - да, али само на бази добро избалансиране и консензуално прихваћене платформе базиране на Уставу и после одлуке Уставног суда пред којим је већ покренут захтев за оцену уставности постигнутих договора претходне власти.